

Uit een werk van de heilige bisschop Augustinus († 430)*

Indien de liefde tot Christus ons verbiedt
iemand af te stoten
die misschien helemaal ziek is,
omdat hij nog altijd genezen kan worden
door het Woord Gods,
hoeveel te minder mogen wij dan iemand afstoten
die ons helemaal ziek lijkt
alleen maar vanwege ons onvermogen
bepaalde gebreken van hem te verdragen
bij een eerste toenadering
en een eerste poging tot vriendschap.

De wet van Christus is:
dat wij eikaars lasten dragen.
Als wij Christus echt beminnen,
dan zullen wij gemakkelijk
de zwakheid van een ander verdragen.
Zelfs de zwakheid van een persoon
die wij nog niet liefhebben
om zijn eigen goede kwaliteiten.
Wij zijn er ons immers van bewust,
dat de Heer die wij beminnen,
voor hem gestorven is.
Het is trouwens deze liefde
die de apostel Paulus ons voorhoudt
in de waarschuwing :
Dan gaat door uw kennis de zwakke verloren,
de broeder voor wie Christus gestorven is ^(1 Kor. 8,11).
Als u dus de zwakke mens naast u
minder bemint vanwege zijn gebreken,
die hem zwak maken,
denk dan aan Christus die in hem aanwezig is
en die voor hem gestorven is.
Christus niet beminnen
is echter geen zwakheid meer,
maar dat is de dood.
Daarom moeten wij ons er met grote zorg
en onder het afsmecken van Gods ontferming
op toeleggen,
Christus niet te verwaarlozen,
vanwege de fouten van een mens.

* **Augustinus**, De 83 diversis quaestionibus, 71
Vert : T. van Bavel in : Ons geestelijk leven, 1971, 183-185 (*bij Lc.6,36-38*)